

Toate acele lucruri rămase nespuse...

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

- Sunt troienite-aleile din parc
Cu galbene și veștede săruturi,
Pe-o ramură un Cupidon... și-n arc
Săgeata ce-o îndreaptă spre-nceputuri...

E toamnă, știu, dar lasă-mi primăveri,
Atâtea lucruri au rămas nespuse,
Prizoniera timpului de ieri
Ascunsă-ntre secunde suprapuse.

Pe-aleile din parc sărutul meu
E-aceiași verde-crud ca prima oară,
Promite-mi că îl vei păstra mereu
Senin pe tâmpile-n fiecare seară.

- Pe-aleea noastră, frunze ruginii,
Îmbracă toamna în veșmânt de gală,
Dar tu rămâi în verde crud, să știi,
La fel, mereu, aproape ireală,

Prin anotimpuri fără de hotar
Pășind ușor spre Bastion, ca-n Troia;
Să mi te-aducă oare grecii-n dar?
Să-mi facă zeii din Olimp, azi, voia

De re trăiesc povestea unui vis
Când la sfârșit de vară pe-nserate,
Ne-am sărutat sub semnul interzis -
Iubirea noastră, simt, e fără moarte.

Liliana Trif & Ioan Grigoraș